

CUỘC TRỞ LẠI SAU HẾT CỦA NGƯỜI LÍNH LÊ DƯƠNG

.. Tôi được chỉ định làm Linh Mục Tuyên Úy cho một Viện Dưỡng Lão ở miền Trung nước Pháp. Mỗi khi khởi đầu công tác mục vụ mới nơi cơ sở mới, tôi có thói quen chào thăm và học biết danh tánh từng người tôi có nhiệm vụ coi sóc hoặc tiếp xúc.

Lúc vừa đến Viện Dưỡng Lão, người ta báo ngay cho tôi biết ông làm vườn rất cau-có khó-chịu. Ít ai làm quen nói chuyện được với ông. Đặc biệt, ông ghét cay ghét đắng các Linh Mục, vì ông có óc bài giáo sĩ rất nặng. Ông từng phục vụ lâu năm trong Đội Quân Lê Dương. Đối với ông, không có THIÊN CHÚA cũng chẳng có đạo giáo nào cả!

Vài ngày sau khi đến Viện, tôi ra vườn dạo chơi. Cây trái và hoa cỏ trong vườn được chăm sóc thật chu đáo. Tôi mới đi vài bước thì người làm vườn đã trông thấy bóng dáng tôi. Ông cất tiếng nói bằng giọng cộc cằn. Ông hỏi tôi xớ-rớ ngoài vườn làm gì khiến ông bị "ngứa-mắt"! Tôi nhã nhặn trả lời:

- Tôi ra vườn vừa để hít thở khí mát vừa để chiêm ngắm những bông hoa đẹp mà ông dày công vun trồng!

Nghe tôi nói thế, ông hứ lên một tiếng và bữu môi khinh bỉ, xong ông quay lưng bỏ đi nơi khác.

Đó là quang cảnh buổi gặp gỡ đầu tiên giữa hai chúng tôi. Tuy vậy, tôi không nản lòng. Một tuần sau, tôi lại ra vườn đổi khí và ngắm hoa. Người làm vườn vẫn giữ nguyên thái độ khó chịu ban đầu.

Tuy nhiên, đến lần gặp gỡ thứ tư và thứ năm thì bầu khí thay đổi một chút. Ông nhã nhặn hơn, thân tình hơn. Tôi vẫn kiên trì ra vườn dạo chơi và khen hoa đẹp, cây trái tốt tươi. Cho đến một ngày, chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau thật sự. Ông nói:

- Cha là vị Linh Mục đầu tiên để ý đến tôi, hỏi thăm tin tức và trao đổi ý kiến với tôi.

Nói thế, nhưng ông ranh-mãnh chặn trước:

- Dầu vậy, Cha đừng tưởng sẽ ban phép Giải Tội được cho tôi. Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!

Bỗng một buổi chiều, chính ông đến tận phòng tôi và nói:

- Mời Cha ra vườn, con sẽ chỉ Cha xem đầu bức tượng Đức Mẹ mà con dấu kín từ bao nhiêu năm nay.

Tôi mau mắn theo ông. Nơi một góc vườn, ẩn sau mấy bụi cây nhỏ, trông giống như một chiếc tổ chim, quả thật có đầu bức tượng Đức Mẹ. Ông làm vườn giải thích:

- Một ngày, tình cờ, con trông thấy đầu bức tượng Đức Mẹ bị gãy. Con thấy tội nghiệp. Con không nỡ để đầu Đức Mẹ bị bỏ rơi lẫn lóc! Con lượm đem về. Con dọn dẹp một chỗ, như Cha trông thấy đó, và con đặt đầu tượng Đức Mẹ vào. Xong, con đặt hoa tươi cho Đức Mẹ. Từ đó, bên tượng Đức Mẹ, không bao giờ thiếu hoa tươi, hoa đẹp.

Kể từ ngày hôm ấy, những cuộc gặp gỡ chuyện trò giữa hai chúng tôi ngoài vườn, luôn luôn kết thúc bằng cuộc kính viếng và cầu nguyện bên chiếc đầu bức tượng Đức Mẹ bị gãy.

Ngày tháng trôi qua, một hôm người làm vườn lâm trọng bệnh. Bệnh tình cứ tăng dần. Tôi thường xuyên viếng thăm ông. Cho

đến một ngày ông nói với tôi:

- Thưa Cha, chắc chắn lần này con không thoát chết. Vậy ngày mai, xin Cha mang "tất cả đồ nghề Linh Mục" đến và xin Cha tự lo liệu xoay xở giúp con giải quyết vấn đề quan trọng nhất cuộc đời con: Vấn đề bước qua thế giới bên kia.

Tôi chu đáo giúp ông làm vườn chuẩn bị lãnh nhận cùng lúc ba Bí Tích sau cùng: Giải Tội, Thánh Thể và Xức Dầu Bệnh Nhân. Người lính "Lê Dương" già, từng tham gia bao trận chiến khốc liệt, nhưng lại không giữ đạo nghĩa gì cả. Vậy mà, đến giờ sau hết được ơn ăn năn trở lại và được ơn chết lành, chỉ vì ông đã cứu một chiếc đầu bức tượng Đức Mẹ bị gãy. Quả Đức Mẹ MARIA thưởng công bội hậu cho một nghĩa cử, thoạt xem ra có vẻ nhỏ nhoi, nhưng lại dấu ẩn một con tim hiếu thảo và nhạy cảm.

... "Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng Thầy, Thầy sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng. Anh em hãy mang lấy ách của Thầy, và hãy học với Thầy, vì Thầy có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng. Vì ách Thầy êm ái, và gánh Thầy nhẹ nhàng" (Matthêu 11,28-30).

(René Laurentin + Albert Pfleger, "Fioretti de la Vierge Marie", Membre Editeur-Diffuseur, 1990, trang 70)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt